

Nu mai suntem copiii care visează multe

Andrei JUAN

Uite că ne apropiem de februarie. Nimic interesant în asta. Poate doar că intrăm deja în a patra lună de când derulăm proiectul „Cenacul „Pupăza din tei“. Acțiuni săptămânale la care au participat până acum peste 2.000 de copii din școlile bătrânei Capitale... Acum îmi amintesc cum a fost la început. Când noi ne chinăm să lansăm proiectul. Și, chiar dacă toată lumea aprecia ideea, nimeni nu credea în noi, nimeni nu credea că vom reuși să ne descurcăm. Acum îmi vine în minte privirea plină de scepticism și de sfidare a unei venerabile doamne inspector de la Inspectoratul Școlar București. Ne-a trântit-o pe nemestecate că nu-i crede în stare pe niște copii să organizeze așa ceva. Așa că ne-a închis usa în nas și nici n-a încercat să ne sprijine în vreun fel. Interesant management de a încuraja tineretul. Tineți-o tot așa, stimati funcționari ai statului!!!

Am pășit la fel în multe alte instituții ale statului. Singurii cât de cât receptivi au fost cei de la Primăria Sectorului 3. Ne-au ajutat cu închirierea sălii, dar, după aceea, s-au făcut încet, încet, de negăsit.

Și ca totul să fie perfect, am „beneficiat“ și de muștruluiala dirigintilor care ne spuneau că nu mergeam la olimpiadele de desen, logică sau sport,

că nu scriam la revista școlii „despre cât de frumoasă și înfloritoare este materia și că pierdeam timpul cu alte prostii“, deși era timpul nostru liber. Tot de la domniii diriginti am mai primit, cu „mândrie patriotică“, și apelative de mahalagi iar asta pentru că am avut nesimțirea să scriem în ziar lucrurile care ne deranjează la profesori. Nu că am ține partea „ingerasilor“ de copii, dar nici cu unii dintre domniii profesori nu ne e rusine.

Sprijinți doar de cei de la ZIUA, singurii care au crezut, cu adevărat, în noi, am mers din ușă în ușă la fiecare școală pentru a-i invita la acțiune. Uneori am fost refuzați sec: „avem olimpiade, meditații, teste și n-avem timp de voi“. Alteori refuzul a fost ceva mai politic, „măi copii, voi faceți un lucru dragut, dar cine credeți voi că va participa?“. Deloc ușor nu ne-a fost nici în găsirea sponsorilor care să ne dea banii de premii pentru copii, că primăria ne-a cam lăsat singuri. Ca să nu mai zicem că, neavând bani să plătim curățenia sălii (onor educației unor copii care manâncă semințe prin toată sala), am venit cu aspiratoarele de acasă, iar petrecerea pentru noi se încheia la șmotră. Uite că, „ajutați“ intens de toată lumea, am ajuns la jumătatea proiectului, care ar trebui să se finalizeze pe 2 mai. Copiii sunt încântați că au găsit un loc unde se simt în largul lor și unde își pot arăta talentul și imaginația.

Astfel că lucrurile s-au schimbat. Copiii au crescut. Nu mai suntem copiii de la „Pupăza din tei“ care visează la multe, la mult prea multe. Suntem copiii CARE FAC multe... Între timp, am început să prezentăm interes pentru cei care, până acum, nici nu băgau în seamă.

N. red.: Școlile care au răspuns cu entuziasm la proiect: școlile nr. 16, 21, 43, 47, 54, 55, 70, 78, 80, 81, 84, 88, 89, 92, 95, 112, 119, 116 și 200.

Lipscani - doar istorie

„Care e mă, Strada Lipscani, aia care are numai clădiri urâte și care stau să se prăbușească?!“, cam acestea sunt cuvintele de „laudă“ ale copiilor, la adresa centrului istoric al Capitalei.

Așa putea spune că sunt destul de bine informați în privința aspectului. Asta

având în vedere peisajul de pe Strada Lipscani, alcătuit din clădiri pe jumătate dărâmate, cu găuri de un metru în ziduri. Adulții sunt mai duri când caracterizează această zonă: „mizeră, cu mașini parcate în mijlocul străzii, cu țigani care vând blugi de calitate îndoielnică și gunoaie, pe lângă care lumea trece impasibilă“, a declarat trist, domnul Alexandru Oprea, de 73 ani, un fost admirator al Străzii Lipscani. „Acum evit să mai trec pe acolo“, a completat bătrînul.

Prin mulțime se pot observa câțiva bătrâni care încearcă să găsească măcar unul dintre magazinele bune, de unde, acum ceva timp, cumpărau haine de calitate la prețuri convenabile.

„Aici erau numai magazine de lux unde găseai stofă bună pentru costume, haine, pantofi de calitate și toate erau accesibile pentru clasa muncitoare. Aici venea lumea când lua leafa“, ne-a spus domnul Valentin M., în vârstă de 52 ani.

Cu toate acestea, pe Lipscani, a rămas

în picioare clădirea „Teatrului de Revistă <<Constantin Tănase>>“ unde „încă se mai adună lumea să vadă o piesă bună“, ne-a spus o doamnă de 50 ani.

Faptul că frumusețea acestei zone nu a dispărut în totalitate este un lucru pe care l-au atestat și străinii, reprezentanți ai unor centre culturale din afara țării. Aceștia au organizat, printre ruine, diferite expoziții, spectacole de teatru și de dans pentru a arăta românilor că Lipsicanul este un loc deosebit, dar care are nevoie de ajutor.

„Mulți primari s-au lăudat că se vor ocupa de centrul istoric al Capitalei pe care o aveau sub conducere. Ei au fost aleși pentru promisiuni, iar zona arată la fel de rău. E nevoie să cadă pe noi o clădire, ca să se schimbe ceva?“, se întreba, revoltată, una dintre locatarii. „Din vina oamenilor este mizerie și zona a ajuns așa urâtă. Omul strică, omul trebuie să repare. De ce să dăm vina pe primar că nu vine și face ordine pe aici, atâta timp cât noi aruncăm gunoarele pe jos și ne parcăm mașina în mijlocul străzii?“, ne-a declarat doamna Elena Petre, în vârstă de 49 ani. Discuții pe tema aceasta probabil că au mai existat, dar, de schimbă ceva, mai mult decât schimb de impresii, nu s-a întâmplat nimic.

Trecând prin Strada Lipscani în primul rând veți fi întâmpinați de noua creație în materie de muzică a cunoscutului interpret Gută. Mai departe, pe măsură ce intrați în atmosferă, veți fi abordați de vânzătorii de șosete, care vă prezintă, la super-ofertă, două perechi de ciorapi la preț de 10.000. Alături, este așezată strategic măsuța cu chilipiruri a domnului Ghe., care comercializează „bunuri“ Adică ceasuri demontate și reasamblate, nasturi, surubelnițe, pioane, carioci. Toate la un preț de nimic. Pe partea stângă, ascultătorul de muzică încearcă să convingă o doamnă că la taraba lui se vând pantaloni și buni și ieftini în același timp. Apoi, de ofiță, începe să drăcușcă în timp ce clienta lui pleacă neinteresată. Iar spre încheierea traseului puteți viziona o piesă la Teatrul de Revistă sau puteți face o vizită până la terasa de pe colț, unde puteți servi o bere și o porție de mici prăjiți în bătaia (de joc), a vântului.

Mara MARINESCU

Topul profesorilor din Școala nr. 56

Sorin DUMITRESCU

► Cel mai sexy profesor:

Mădălina Stan - spaniolă

Este în pas cu moda, iar trupul dumneaei este „monitorizat“ atât de elevi cât și de colegii de cancelarie.

► Cel mai de gașcă prof:

Mihaela Mustăță - română

Este o persoană îngăduitoare și îi face pe elevi să vină cu drag la ora dănei.

► Cel mai rău prof:

Gabriela Dinulescu - chimie

La ora dumneaei poți întâlni cele mai reprezentative statui deosecrete nici unul dintre elevii dumneaei nu are curajul să miste în front.

► Cel mai isteric prof:

Monica Popa - biologie

La fiecare oră vine cu o multime de nervi pe care îi varsă pe copii, care nu au nici o legătură cu problemele dumneaei.

► Cel mai sufletist prof:

Mihaela Bartha - sport

Este receptivă la problemele elevilor și îi ajută pe aceștia ori de câte ori este nevoie.

► Cel mai bun prof:

Ionescu Valentina - muzică

Îi ajută pe elevii la materiile importante, lăsând ora dănei pe locul 2.

► Cel mai stresant prof:

Mariana Ștefireac - latină

Consideră că materia pe care o predă este mult mai importantă decât materiile de bază și îi stresează pe elevii dănei cu mult prea multe informații.

► Cel mai fițos prof:

Andrei Viorica - geografie

Se crede zeita frumuseții deoarece nimeni nu-i poate ajunge la nas (că poartă tocure) iar pe elevi îi tratează de la un nivel foarte înalt.

► Cel mai calm prof:

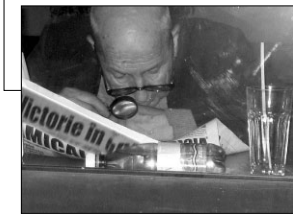
Mironel Milescu - istorie

Este foarte calm la ore, dar, mai mult, îi face pe elevi să înțeleagă.

► Cel mai enervant prof:

Gabriel Simion - matematică

Are un comportament insuportabil și se ceartă întotdeauna cu cineva chiar dacă persoana respectivă nu are nici o vină.

Școala voastră, în top

Și la voi în școală sunt profesori stresanți, sexy, fițosi sau de gașcă? Vrei ca ei să apară în „Topul profesorilor“ din acest colț de pagină? Nu mai stai pe gânduri, faceți un juriu în care să fie reprezentanți din fiecare clasă și votați un top după categoriile de mai sus sau propuneți unele noi. Apoi trimiteți-l pe adresa redacției.

Va apărea în ziar!
Sorin DUMITRESCU, 15 ani

Perle de perle... de la profa de liceu

Din respect pentru elevi și pentru școală nu voi divulga numele profesorului care spune cele mai trăsnete și mai comice perle din tot liceul. Am să încep cu

Desen de RADU POP

La așa perle rămâi mut

„expresiile sofisticate“, care, de fapt ar fi trebuit să fie... sofisticate însă așa este corect în opinia doamnei profesoare. Mai departe o să aflați că străzile au mai nou și... „cod numeric personal“, că doar și ele sunt niște ființe umane, în special, pentru dâna care ține foarte mult la ele. Și pentru că aceste lucruri nu sunt foarte spectaculoase „pe momentam lăsam așa“ că este puțin mai greu să lăsam pe moment așa. În plus, sună mult mai bine la urechea doamnei profesoare, dar mai puțin la urechile elevilor care stau cu pixul în mână și asteaptă ca dascălii să mai debiteze câte o prostie. Într-un context în care sunt specificați termeni științifici nu prea poți găsi mari greseli. Pentru noi nu a fost însă deloc greu. Am găsit și de data aceasta câteva „elemente care coincid“ pentru că „ele are...“ Si asta nu este tot deoarece dumneaei încurcă foarte des borcanele. Alt exemplu, aceeași profesoară a mai spus în loc de abscisă (adică o coordonată a unui grafic) „apcisă“, oare și de data asta o fi sunând mai bine? Nu cred că putem spune mare lucru despre auzul doamnei profesoare însă ne putem lega de felul în care pronunță anumite

lucruri. Într-un „discurs“ de-al dănei ne spune că peste tot „e vibrații“ și că, de fapt tot ce se întâmplă pe Pământ „e vibrații“. Eh... nu de multe ori ai parte de un discurs de-al dumneaei, însă de foarte multe ori ai de-a face cu proasta dispoziție cu care vine la oră. Dacă mai ai și norocul să scoată pe cineva la tablă spectacolul și garantat. Un coleg care a avut „tupeul și nesimțirea“ să țină cartea deschisă în timp ce era ascultat un altul, a fost amenințat într-un mod foarte original: „închide dracului cartea aia că te bag în... ti-o bag pe gât“. În fine, noi o înțelegem pe doamna profesoară că mai gresite, dar gresite mult prea des. Alt exemplu, în loc de „vectorii vor difera“ a spus că „vectorii vor difera“.

Desi este distractiv la ora dănei, asta pentru că avem parte de un show umoristic pe gratis, ar trebui ori să începă o carieră de actriță de comedie ori să se concentreze nițel și pe gramatică. Pentru că doar acum dăm Bac-ul ori Treapta ori cine știe ce altă invenție de la „împărăție“ și mie-că vom scrie și noi cum vorbește doamna profesoară.

Sorin DUMITRESCU

Nu te opri!

Andreea IOSIF

NU, nu-i nevoie să-mi citești articolul. Serios, treci mai departe și tu te opri! Asa cum, posibil, ai frunzărit și alte titluri din ziar, poți să aplici această

procedură și acum, dar, de data aceasta, cu aprobarea mea.

Ce nu înțelegi? Ce-i așa de greu? Gândește-te și tu un pic: ce sens are să citești câteva rânduri prăpădite uitate într-un colț dintr-o pagină din ZIUA, mângălite numai de copii care se plâng că-i greu la școală, că părintii lor nu le-au mai dat bani de CD-uri, că nu-i lasă la concertele?

Păi, și oricum abia acum vine întrebarea mea: CE rost are să-ți pierzi timpul prețios încercând cu atâtea probleme serioase de adult, citindu-mi articolul?

Nu-i nevoie să-mi răspunzi, știu prea bine răspunsul... tocmai de aceea vroiam a te convinge să te oprești și să nu te mai chinii încercând să înțelegi sensul cuvintelor noastre. Treci mai departe, pa!

Ce faci, tot aici ești? Așa ne-a fost înțelegerea? Biiine, deci te ții tare, am dat de o persoană încăpățânată. Ce mă fac cu tine? Nimic... Asta e, dar mă întreb dacă ai fi vrut să mă asculti...

Nu mai contează. Deci ce să înțeleg: vei avea răbdare să citești și articolele colegilor mei? Ești dispus să faci cunoscută cu mine, cu „Pupăza din tei“?

„Școala mea iubită/Bine te-am găsit“

Vai, școala e atât de frumoasă, diriginta e a doua mamă a elevului, lecțiile de chimie sunt încântarea metafizică a copiilor, directoarea e cea mai simpatică femeie în viață. Și dacă mai vrei astfel de aberații, consultați prima grădiniță sau prima clasă întâi peste care dați.

Cu ideea asta încep copiii clasele primare. Au în cap bine întipărit faptul că directoarea e candidata perfectă la Miss și nu renunță la ea decât mult mai târziu, când își dau și ei seama cu cine au de a face. Și cum se vrea ca un copil să iubească școala, dacă școala este pentru el nu numai lapte și miere? Cum ar fi dacă toți copiii ar stii de la început ce îi pastre? Cător copii le-ar plăcea să vină la școală dacă totul ar fi „verde în fată“? Părerea mea este că toată aureala face mai mult rău decât bine puștilor. Îi minte frumos și îi bagă pumnul în gură. În plus, asta prea aduce a „tovarășă educatoare“. Poate ar fi bine să știți că școala 84 are imnul pe muzica mai vechiului „Partidul Ceausescu România“...

Chestiile astea pe care le asimilează copiii prescolari poate au fost concepute cu un scop. Poate. Dar efectul lor este cu siguranță unul nedorit: copiii sunt crescuți lingusitori. Totuși, mă întreb, oare chiar nu se vrea ca România să fie o țară cu principii? Dacă se vrea un popor cu buza bătătoare de la vârfulle pantofilor, asta s-a obținut. Cât puțin în prima categorie de vârstă. Poate ai observat că ei mici sunt așa când vine vorba să laude, dar te

iei cu mâinile de cap când vorbesc pe sleau. Aici mai intervine o chestiune. Ați citit, probabil, o compunere a unui copil de 10 ani. Ceva de genul: „Vra e un anotimp foarte frumos. Eu am fost la bunicii mei și a fost ca un vis. Totul a fost minunat. Cerul era albastru ca bla-bla-bla...“. Copiiiăștia nu se plătisc și ei de vrăjele? Sunt sigur că nici lor nu le place să scrie despre cât de extraordinar de mirific era la țară, sau ceva în genul ăsta. Poate că lor nu le place deloc să meargă la țară, dar nu au curajul să spună liber ce simt, pentru că așa au fost crescuți, în spiritul periutei și al linguseli.

Sunt copii care la 10 ani pot să gândească pe cont propriu. Asta dacă sunt lăsați. Dacă se dau teme de soiul. Alcătuți o compunere cu tema „Copilul și natura“, ținta e sigură.

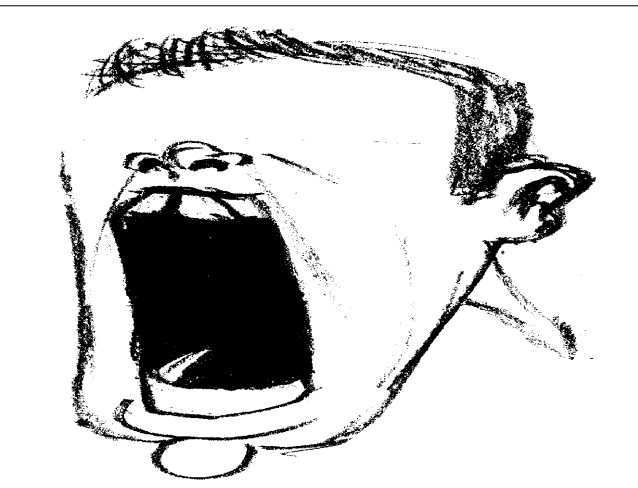
Ca să vă dau un exemplu concret, la Cenacu, avem o „probă de articole“. Adică școlile ne trimit articole și noi le alegem pe cele bune și le premiem (aproso, puteți să citiți cele mai bune articole de la Cenacu în cel mai nou număr al ziarului „Pupăza din tei“). E normal ca articolele să fie corectate. Dar trebuie să vă spun că unul dintre articole a fost masacrat. Și în ce fel: articolul era scris cu pixul albastru și corectat cu creionul. În articolul ăsta se povestește despre cât de frumos e în alte țări. Acceptabil. Dar am văzut scris cu creionul, cu un cu totul alt scris: „Un Monte Carlo a fost ca în Paradis“. (Un moment de tăcere din partea mea.) Judecați și

dumneavoastră chestia asta. Mie mi se pare total aiurea. Adică, fraza aia nu avea nici o relevanță pentru restul articolului, era evident „din burtă“ și rupea atmosfera articolului. Se vedea clar că a fost pusă acolo de un adult care voia să se bage în seamă și să îndrepte copilul înspre telenovele. Deci cum se vrea ca un copil să gândească coerent și să fie îndreptat spre cultură dacă e transformat într-un lingusitor și mai e și corectat...? Și chiar dacă ar fi avut vreo relevanță, în viziunea „Măriei Sale Adultul“, care e scopul corecturii? Înțeleg să corectez ortografele, dar asta e cu totul altceva.

Dacă cineva acolo sus mai vrea copii deștepti, cu principii și cu un punct de vedere, ar fi bine să se mai gândească. E strigătoare la cer toată situația. Soluții posibile, din punctul meu de vedere: poezioare tampo eliminate, subiecte de compuneri schimbate, măcar pentru cei un pic mai mari și o altă atitudine din partea educatorilor, fie ei profesori sau părinți.

În traducere liberă:

Frăților, de la 10 ani, copilul poate să scrie și despre altceva. Eu, personal, am avut în clasa a patra o compunere cu tema: „Dialog între soare și o floare“. Hai să fim serioși. Cât despre chestia cu „Școala mea iubită, bine te-am găsit“, dacă nu se remediază, punctele de vedere or să coboare și mai mult, iar românii vor ajunge să umble cu perița și la trejii de ani. Oameni buni, treziți-vă! Vă prostii copiii!

Desen de RADU POP

Redactor-șef:

Andrei Jujan

Responsabil ediție:
Mara Marinescu

Art Director (grafică):
Radu Pop

Foto: Alexandru Rizea

Tehnoredactare: ZIUA

Consilier editorial „Pupăza din tei“: Bogdan Oprea

Director-coordonator ZIUA:
Brîndușa Armanca

Adresa Redacției:

Asociația „Pupăza din tei“
Str. Răcari nr. 16, bl 44A, sc. 1,
ap. 3, parter, sect. 3, București
Tel: 3441838; Mobil: 0722.122284
E-mail: redactia@pupazadintei.ro;
www.pupazadintei.ro